

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 26 października 2018r.

Pozwem z dnia (...). (data prezentaty sądu) G. G. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Skarbu Państwa - Prokuratury Rejonowej w R. kwoty (...) zł wraz z odsetkami id daty wytoczenia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania mającej obejmować koszty niezbędne do przywrócenia stanu używalności pojazdu marki A. (...), nr rejestracyjny (...) (...), nr podwozia (...), spadku jego wartości przez okres zatrzymania a wynikający, w ocenie powoda z nieprawidłowego jego przechowywania, a także przewlekłego postępowania przygotowawczego oraz jego wydłużania na skutek błędnych decyzji procesowych Prokuratury Rejonowej w R.. Końcowo wniósł również o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Wskazując za podstawę prawną swojego roszczenia przepis art. 417 §1 Kc, zarzucił, iż Prokurator decydują się na pozostawienie samochodu na parkingu policyjnym, nie zabezpieczył samochodu powoda w sposób eliminujący lub znacząco ograniczający jego zniszczenia – auto pozostawione było w warunkach nie gwarantujących jego ochrony, „pod gołym niebem”, w okolicy drzew, bez wykonywania czynności czyszczących i konserwacyjnych, które zapobiegałoby degradacji wartości auta i zachowanie stanu zdadności do użycia. W ocenie powoda nie budzi wątpliwości, że długi czas trwania postępowania do chwili zwrotu auta właścicielowi determinowany był w zasadniczej mierze błędnymi decyzjami procesowymi podejmowanymi przez organ prowadzący to postępowanie. Zarzucił, iż gdyby Prokurator podejmował trafne merytoryczne decyzje, dochował należytej staranności co do dbałości o pojazd w okresie zatrzymania, prowadził prawidłowo postępowanie dowodowe, inicjował czynności dowodowe bez zbędnej zwłoki, a wreszcie oddał we właściwym czasie samochód powodowi jako właścicielowi, nie doszłoby do powstania wykazywanej szczegółowo pozwem szkody.

W odpowiedzi na pozew (k(...)) Skarb Państwa reprezentowany przez Prokuratora Rejonowego w R., zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W pierwszej kolejności pozwany wskazał, iż kwestionuje roszczenie powoda zarówno co do zasady, jak i wysokości, jednocześnie zaprzeczając wszelkim twierdzeniom i zarzutom, poza tymi przyznanymi wprost.

Zarzucił, iż w sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, iż postępowanie przygotowawcze było prowadzone w sposób przewlekły, dodając jednocześnie iż zasadniczy wpływ na tok czynności podejmowanych w ramach w/w postępowania prowadzonego wobec powoda miał przede wszystkim sposób realizacji międzynarodowych pomocy prawnych, na których opierało się postępowanie dowodowe. Zarzucił dalej, iż Prokuratura Rejonowa w R. nie miała jakiegokolwiek wpływu na czas i sposób realizacji wniosków o międzynarodową pomoc prawną, a umorzenie postępowania wskutek przedawnienia wynikało wyłącznie z faktu, iż pomoce prawne międzynarodowe nie były realizowane zgodnie z wnioskami, jak też z czasu ich realizacji i uniemożliwiało to w konsekwencji wyjaśnienie sprawy. Podniósł, iż w każdym przypadku kontroli instancyjnej Sąd Rejonowy w R., czuwający nad prawidłowym, zgodnym z obowiązującymi przepisami przebiegiem postępowania przygotowawczego nie stwierdził niezgodnego z prawem działania czy zaniechania lub jakiegokolwiek naruszenia prawa w toku postępowania przygotowawczego.

Podniósł również, że w toku postępowania przygotowawczego rozważono zmianę postępowania w przedmiocie dowodów rzeczowych poprzez przekazanie samochodu na przechowanie osobie godnej zaufania i w tym kontekście brak było podstaw do uznania S. G. za taką osobę, zgodnie z art. 228 §1 Kpk, skoro przeciwko tej osobie toczyło się równoległe dochodzenie o przestępstwo z art. 178a §1 kk.

Wychodząc na przeciw kolejnym zarzutom pozwu, wskazał, iż na gruncie analizowanej sprawy nie została spełniona podstawowa przesłanka odpowiedzialności pozwanego Skarbu Państwa w postaci niezgodnego z prawem wykonywania władzy publicznej; brak jest podstaw do przyjęcia, iż postępowanie przygotowawcze z udziałem powoda było przewlekłe oraz brak jest adekwatnego związku przyczynowego między działaniami pozwanego a rzekomą szkodą doznaną przez powoda.

Zakwestionował dalej również wysokość szkody, której kompensacji domaga się powód. Zarzucił, iż nie stanowi dowodu, opinia prywatna sporządzona zleceniem powoda. Zadaniem pozwanego powód nie wykazał kosztów wynajęcia rzeczoznawcy w kwocie (...) zł oraz poniesienia wydatków związanych z zakupem drzwi, błotnika, zderzaków (przedniego o tylnego) oraz dokładki do zderzaka na łączną kwotę (...)

Końcowo pozwany zakwestionował również roszczenie odsetkowe od daty poprzedzającej moment wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...) został zatrzymany do depozytu policyjnego pojazd marki A. (...)% nr rej. (...) (...) nr podwozia (...) zakupiony przez powoda na mocy umowy sprzedaży z dnia (...) zawartej w formie pisemnej z Z. H. za kwotę (...) Euro. Pojazd został zwrócony powodowi w dniu(...)

Po wydaniu z depozytu, pojazd różnił się od stanu kiedy został zatrzymany. W chwili odbioru samochodu z parkingu policyjnego, na karoserii samochodu widoczne były wgniecenia, wybita była lampa, uszkodzony zderzak. Samochód zabrudzony był liśćmi, zarósł trawą do góry, tak, że nie widać było jakiej marki samochód jest. W oponach nie było powietrza. Wewnątrz samochodu czuć było wilgoć i pleśń. Z parkingu samochód został wywieziony lawetą prosto do warsztatu samochodowego. W chwili zakupu samochód był w stanie idealnym, nadającym się do użytku. W chwili odbioru z parkingu samochód wymagał naprawy. Wymieniona została lampa, naprawione zostały zderzaki i silnik, samochód został odmalowany. Tapicerka pojazdu wymagała wyprania. Powód poniósł koszty holowania pojazdu z parkingu policyjnego w wysokości (...)zł.

dowód: rachunek z dnia (...), k. (...), zeznania świadka S. G., e-protokół z rozprawy z dnia (...), czas 00:13:48, zeznania powoda G. G., e-protokół z rozprawy z dnia(...), czas 00:02:06-00:12:26

Celem ustalenia rozmiaru szkody jakiej doznał powód na skutek przechowywania pojazdu oraz ustalenia czy wobec zakresu prac przy samochodzie poczynionych po jego odebraniu z depozytu możliwe jest obecnie określenie stanu technicznego samochodu na datę odbioru z depozytu, Sąd posiłkował się opinią biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej – mgr. inż. M. O.. Ustalono, iż zakres prac przy samochodzie poczyniony po jego odebraniu z depozytu obecnie uniemożliwia określenie stanu technicznego samochodu na datę odbioru z depozytu. Stan techniczny samochodu na datę odbioru depozytu można określić na podstawie dokumentacji fotograficznej wykonanej przez powoda. Wysokość szkody, jakiej doznał powód na skutek przechowywania pojazdu wynosi (...) zł.

dowód: opinia główna biegłego, k. (...), opinia uzupełniająca biegłego, k. (...)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody. Niewątpliwie zasadniczy trzon materiału dowodowego stanowiły opinie biegłego mgr. inż. M. O., które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności. Opinie zostały przez Sąd uznane za fachowe, rzetelne i pozwalające na czynienie ustaleń na użytek niniejszego procesu. Po uzupełnieniu opinii przez biegłego strony nie składały dalszych zastrzeżeń do opinii biegłych. Również zeznania świadka S. G., jak i korelujące z nimi zeznania powoda, jak spójne i szczerze zasługiwały na wiarę.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu, aczkolwiek w wysokości mniejszej niż żądana.

Podstawą dochodzonego roszczenia jest przepis art. 417 § 1, który stanowi, iż za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub

jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Analizując roszczenie powoda

w kontekście odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa należy zwrócić uwagę, że w każdym przypadku dla powstania cywilnej odszkodowawczej odpowiedzialności muszą zostać spełnione przesłanki, według których wystąpiło:

- 1) zdarzenie wyrządzające szkodę, za które prawo czyni dłużnika odpowiedzialnym (niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania albo czyn niedozwolony),
- 2) szkoda mająca charakter majątkowy (na osobie lub mieniu) lub niemajątkowy (doznana krzywda),
- 3) związek przyczynowy pomiędzy tymi zdarzeniem, a szkodą.

Przesłanki te muszą zostać spełnione kumulatywnie, a ciężar ich udowodnienia - zgodnie z art. 6 k.c. - spoczywa na stronie powodowej.

Zdaniem sądu powód sprostał temu wymogowi, co przełożyło się na ostateczny wynik niniejszego postępowania.

Wbrew twierdzeniom pozwanego należy stwierdzić przesłanki odpowiedzialności Skarbu Państwa. Bez wątpienia szkoda zaistniała. Związek przyczynowy nie budzi wątpliwości sądu między działaniem prokuratury a faktem zaistnienia szkody.

Na podstawie dowodów, zebranych w niniejszym postępowaniu, należy wysnuć wniosek, iż Prokuratura w toku prowadzonego postępowania winna we własnym zakresie, przy zachowaniu należytej staranności podjąć działania w celu przechowania zatrzymanego samochodu w stanie niepogorszonym.

Niezależnie od zarzutów strony powodowej, kwestionującej prawidłowość podejmowanych decyzji przez Prokuraturę, czy też przyczyn obiektywnych wpływających na przebieg wszczętych procedur w ramach wnioskowanych pomoc prawnych międzynarodowych, czy też przyczyn odmowy oddania pojazdu osobie godnej zaufania, to stwierdzić należy, iż gdyby pojazd był zabezpieczony prawidłowo, to stan pojazdu mimo upływu lat był by dobry, gwarantujący możliwość jego użytkowania.

Uznając zatem, że określona przez powoda szkoda, pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym w postaci pogorszenia stanu pojazdu, należało w dalszej kolejności rozważyć wysokość zgłoszonego roszczenia. Na podstawie opinii biegłego, której sąd dał wiarę, ustalono, iż rozmiar szkody w przedmiotowym pojeździe wynosi (...)zł (różnica między wartością pojazdu w dacie zatrzymania do depozytu - (...) zł a wartością pojazdu w dacie odbioru pojazdu z depozytu - (...) zł). Sąd za zasadne uznał doliczenie do w/w kwoty kosztów lawetowania pojazdu w kwocie(...) zł (rachunek, k.(...)) i ostatecznie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę (...) zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia (...), a to od daty wniesienia pozwu do dnia zapłaty (pkt I wyroku)

O odsetkach sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 kc.

W pozostałym zakresie sąd oddalił powództwo jako nie wykazane (pkt III wyroku). Podzielić należy argument strony pozwanej, iż do wysokości szkody, której kompensacji domaga się powód nie można przyjąć kosztów prywatnej ekspertyzy dokonanej przez powoda w kwocie (...) zł (faktura VAT, k. (...)). Orzecznictwo stoi na stanowisku, iż jeżeli strona dołącza do pisma procesowego ekspertyzę pozasądową i powołuje się na zawarte w niej twierdzenia i wnioski, to opinię tę należy traktować jako część argumentacji faktycznej

i prawnej przytaczanej przez stronę. Natomiast w oparciu o opinię biegłego sąd musi rozstrzygnąć powstałe w sprawie zagadnienia prawne, jak w niniejszej sprawie w postaci ustalenia rozmiaru szkody. Wnioski opinii biegłego Sąd poddaje analizie i dopiero poprzez nią i jej odniesienie do obowiązujących przepisów prawa rozstrzyga istotne dla sprawy zagadnienia prawne. W toku niniejszego postępowania konieczne było dopuszczenie opinii specjalistycznej, i biegły opracowując opinię brał pod uwagę dokumentację fotograficzną sporządzoną przez powoda (niekwestionowaną przez stronę pozwaną) i na tej podstawie doszedł do wniosków zaakcentowanych w przedmiotowej opinii. Prawidłowo

zatem zarzuca strona pozwana, iż prywatna ekspertyza nie może zastąpić dowodu z opinii biegłego, albowiem takiego rozwiązania nie przewiduje kodeks postępowania cywilnego. Tym samym koszt tej ekspertyzy nie mieści się w ramach szkody powoda.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz z uwzględnieniem przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U z 2016r., 1667 ze zm.), §2 pkt 6), a to w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę winna jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.